

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 97.220 van 28 juni 2001
in de zaak A. 100.686/VII-23.191.**

In zake : de n.v. DEPRIESTER ALGEMENE ONDERNEMINGEN,
die woonplaats kiest bij
Advocaat L. KENNES,
kantoor houdende te KORTRIJK,
Parkietenlaan 24 B

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad
van OOST-VLAANDEREN.

tussenkomen de partij :

Hendrik RAEVENS,
die woonplaats kiest bij
Advocaat G. VERMEIRE,
kantoor houdende te GENT,
Voskenslaan 301.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de
n.v. DEPRIESTER ALGEMENE ONDERNEMINGEN op 20 februari
2001 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de
tenuitvoerlegging van het besluit van de bestendige
deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van
21 december 2000 houdende verwerping van het beroep van
de verzoekende partij tegen de stilzwijgende weigering
door het college van burgemeester en schepenen van de
gemeente Kluisbergen van 2 juli 2000 van de
milieuvergunning voor het exploiteren van een inrichting
voor grond- en afbraakwerken aan de Zulzekestraat 65 te
Kluisbergen;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. PROV00ST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 22 mei 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 juni 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat L. KENNES, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Bestuurssecretaris F. COCRIAMONT, die verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaat G. VERMEIRE, die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. PROV00ST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat met een verzoekschrift van 6 april 2000 Hendrik RAEVENS, wiens woning vlak naast de inrichting van de verzoekende partij is gelegen, vraagt

om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen; dat zijn verzoek kan worden ingewilligd;

2. Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

2.1. De verzoekende partij exploiteert een loonwerk- en aannemersbedrijf in Kluisbergen, gedeeltelijk in woongebied met landelijk karakter, gedeeltelijk in landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

Aanvankelijk ging het om een loonwerkbedrijf met enkel landbouwactiviteiten, maar geleidelijk aan werden de activiteiten uitgebreid, met grond- en bouwwerken, (zout)strooiwerken, ...

De tussenkomende partij woont vlak naast de inrichting.

2.2. Op 17 september 1992 neemt het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kluisbergen akte van de op 14 september 1992 gedane melding van een overdekte stalplaats voor minder dan 25 bedrijfsvoertuigen en aanhangwagens (klasse 3).

Op 28 januari 1993 verleent het college van burgemeester en schepenen een milieuvergunning klasse 2, voor een termijn van vijf jaar, voor :

- opslag en sorteren van teelaarde (maximum 1.000 m³), ijzer (maximum 5.000 kg) en steenafval (maximum 500 m³);
- mazouttank van 20.000 liter (landbouwmachines);
- dieseltank van 8.000 liter (camions).

2.3. Op 8 januari 1998, en dus, in de mate dat het om een hernieuwing van de lopende vergunning zou

gaan laattijdig, dient de verzoekende partij een nieuwe milieuvergunningsaanvraag in.

Op 25 mei 1998 verleent het college van burgemeester en schepenen een milieuvergunning klasse 2 voor :

"Algemene onderneming : loonwerken, grond- en afbraakwerken met volgende rubrieken :

- 3.6.1 lozen van max. 40 m³/jaar huishoudelijk afvalwater in de openbare riolering via een septische put
- 3.6.2.1. lozen van max. 60 m³/jaar bedrijfsafvalwater afkomstig van het wassen van voertuigen en tankplaats voertuigen via een KWS-afscheider
- 15.1 al of niet overdekte standplaats voor autovoertuigen en/of aanhangwagens, andere dan personenwagens (35 stuks)
- 15.2 werkplaats voor het herstellen van motorvoertuigen
- 15.4.1 wasplaats voor eigen bedrijfsvoertuigen (minder dan 10 stuks en hun aanhangwagens per dag)
- 16.3.2.1 compressor 5,5 kW
- 16.7.1 1.000 liter gas in diverse recipiënten
- 17.3.3.1 400 l koelvloeistof
- 17.3.5.1 bovengrondse tank met 1.000 l petrol voor verwarming
- 17.3.6.2 20.000 liter mazout en 20.000 liter diesel in bovengrondse houders
- 17.3.7.1 3.370 l nieuwe olie (in vaten en bovengrondse houder van 1.200 liter) + 1.000 liter afvalolie in bovengrondse houder
- 17.3.9.2 brandstofverdeelininstallatie met maximaal 1 verdeelpomp
- 29.5.2.2 diverse metaalbewerkingsmachines met een geïnstalleerde totale drijfkracht van 12 kW
- 50 opslag van maximaal 100 ton strooizout".

De vergunning voor rubriek 2.2.1.c.1, opslag en sorteren van niet gevaarlijke afvalstoffen, wordt geweigerd.

Na beroep door de tussenkommende partij en door de v.z.w. STICHTING OMER WATTEZ, wordt de vergun-

ning op 8 oktober 1998 geweigerd door de bestendige deputatie.

De verzoekende partij dient een annulatieberoep in. (zaak A. 81.521/VII-17.490).

Deze zaak is nog hangende.

2.4. Op 5 februari 1999 dient de verzoekende partij een nieuwe milieuvergunningaanvraag klasse 2 in, die eerst stilzwijgend wordt geweigerd door het college van burgemeester en schepenen, en daarna, op 9 december 2000, in beroep ook door de bestendige deputatie.

Een vordering tot schorsing vanwege de verzoekende partij wordt door de Raad van State verworpen bij arrest nr. 87.979 van 15 juni 2000, omdat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet werd aanvaard, dit om volgende redenen :

"(...)

Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in haar betoog ten onrechte doet gelden dat zij 'een vergund bedrijf' was en dat zij bij het verstrijken van haar 'vergunning' een nieuwe aanvraag indiende voor het geweigerde deel; dat, immers, van de vergunningsplichtige onderdelen die met de bestreden beslissing werden geweigerd enkel de opslag van 20.000 liter mazout ooit definitief is vergund geweest tot 27 januari 1998; dat voor het overige blijkbaar werd geëxploiteerd zonder vergunning alhoewel diverse activiteiten vergunningsplichtig waren; dat weliswaar op 8 januari 1998, naar aanleiding van een vorige vergunningaanvraag door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kluisbergen, in eerste aanleg een vergunning voor de 'algemene onderneming : loonwerken, grond- en afbraakwerken' werd verleend, doch dat een maand later daartegen administratief beroep werd ingesteld en dat op 8 oktober 1998 de vergunning in beroep werd geweigerd; dat uit diverse stukken van het administratief dossier kan worden afgeleid dat de gerealiseerde uitbreidingen grotendeels reeds dateren van vóór deze kortstondige vergunning; dat overigens na de weigering van 8 oktober 1998 de verzoekende partij verder is blijven exploiteren; dat het betoog van de raadsman

van de verzoekende partij ter terechtzitting dat die exploitatie enkel para-agrarische activiteiten betreft aan het onwettig karakter van het exploiteren zonder vergunning geen afbreuk doet; dat het nadeel dat de verzoekende partij ondergaat door de stopzetting van die onwettig tot stand gebrachte activiteiten aldus voortvloeit uit haar eigen onwettig handelen en dienvolgens niet in aanmerking kan worden genomen; dat in de veronderstelling dat een gedeelte van de gedane investeringen werden verricht nadat het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kluisbergen op 8 januari 1998 een milieuvergunning had verleend, dient vastgesteld te worden dat ze werden verricht in de wetenschap dat nog administratief beroep kon worden ingesteld tegen die vergunning en mogelijk ook zelfs nadat dit beroep werd ingesteld; dat in die hypothese de verzoekende partij zelf, wetende dat haar vergunning precair was, verkozen heeft het risico te lopen investeringen te doen zonder de zekerheid dat zij 'haar financieringen en leninglasten' zou kunnen aflossen; dat dit nadeel dan ook niet voortvloeit uit de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit;

(...)

Overwegende dat derhalve aan de tweede voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet is voldaan; dat die vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen".

De verzoekende partij heeft na de verwerping van de schorsing wel de voortzetting van de procedure gevraagd, maar heeft in de procedure ten gronde (zaak A. 89.502/VII-20.476) geen memorie van wederantwoord neergelegd.

2.5. Op 21 maart 2001, nog vóór de uitspraak over de hiervoor vermelde vordering, dient de verzoekende partij een nieuwe milieuvergunningsaanvraag in.

Het gaat blijkens het bestreden besluit om volgende inrichtingen :

"3.1. (3)

Lozing van maximum 5 m³/u bedrijfsafvalwater via een slibslang en een KWS-afscheider in de Molenbeek

3.3 (3)

Lozing van maximum 40 m³/jaar huishoudelijk afvalwater via een septische put in de openbare riolering van de Zulzekestraat

15.1.2 (2)

Stalling van 35 voertuigen en/of aanhangwagens
15.2 (3)
Onderhoudswerkplaats met gebruik van één schouwput
15.4.1 (3)
Compressor met een vermogen van 5,5 kW
16.7.1 (3)
Opslag van 1.000 l diverse gassen in verplaatsbare
recipiënten
17.3.3.1 (3)
Opslag van 400 l koelvloeistof
17.3.5.1 (3)
Opslag van 1.000 l petroleum in een bovengrondse
enkelwandige houder
17.3.6.2 (2)
Opslag van 28.000 liter stookolie in twee boven-
grondse enkelwandige houders van respectievelijk
20.000 l en 8.000 l en 1.000 l afvalolie in vaten
17.3.7.1 (3)
Opslag van 3.370 l diverse oliën
17.3.9.2.a) (2)
Een verdeelslang voor de verdeling van stookolie
verbonden aan de stookoliehouders met een gezamen-
lijke inhoud van 28.000 l
29.5.2.2. (2)
Diverse metaalbewerkingsmachines met een
geïnstalleerde totale drijfkracht van 12 kW".

De verzoekende partij stelt dat het enkel
inrichtingen betreft die als para-agrarisch kunnen
worden beschouwd.

Een aantal resterende niet-para-agrarische
activiteiten zouden tegen eind 2001 worden overgebracht
naar een andere locatie.

Naar aanleiding van het openbaar onderzoek
worden bezwaarschriften ingediend door de verzoekende
partij en door de v.z.w. STICHTING OMER WATTEZ.

Het college van burgemeester en schepenen
van de gemeente Kluisbergen verklaart zich onbevoegd
-hoewel de aanvraag eerder wel volledig en ontvankelijk
was verklaard- omdat het om een inrichting klasse 1 zou
gaan : de inrichting zou in werkelijkheid niet over één
maar wel over twee verdeelinstallaties voor motorbrand-
stof beschikken.

2.6. De verzoekende partij tekent administratief beroep aan tegen wat zij als een stilzwijgende weigering beschouwt.

2.7. Na het inwinnen van de vereiste adviezen, wordt op 21 december 2000 het bestreden besluit genomen : het beroep wordt verworpen en de vergunning wordt geweigerd;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat de verzoekende partij betoogt dat "zo de uitbating in wettelijke omstandigheden wordt verhindert", zij in een toestand zal terechtkomen die vergelijkbaar is met het faillissement, dat in dat geval ook haar gedelocaliseerde activiteiten, ondergebracht in haar zuster vennootschap, de b.v.b.a. DEPRIESTER DECORANT, naar het bedrijventerrein "DE GRIJVE" te Kluisbergen in het gedrang komen, gezien deze activiteiten op zichzelf onvoldoende zijn om de investering te dragen, dat de para-agrarische activiteiten noodzakelijk zijn tot kostendekking van de dure investeringen van delocalisatie en het bouwen van een nieuw bedrijf voor de gedelocaliseerde activiteiten, dat dit "broodroof" tot gevolg zal hebben, dat de klanten beroep zullen doen op concurrenten, welk verlies definitief zal zijn, dat door de stopzetting van haar

activiteiten -geheel of gedeeltelijk- zij niet meer in staat zal zijn haar financieringen en leninglasten af te lossen zoals blijkt uit een bijgevoegde balans, dat zo het bestreden besluit niet wordt geschorst zij de uitbating in dergelijke precaire omstandigheden niet kan garanderen, aangezien verdere investeringen onmogelijk worden en dat er ontslag dreigt voor dertien personeelsleden, dat zij nog betoogt dat niet zou "kunnen gesteld worden dat verzoekster het aan eigen fout te wijten heeft dat zij thans geen vergunning heeft", omdat het bedrijf vergund was; dat zij daartoe verwijst naar de aktename van de melding van het stallen van minder dan 25 voertuigen en naar de vergunning van 23 januari 1993, die liep tot 28 januari 1998 voor "het opslaan en sorteren van maximaal 1.000 m³ teelaarde, 5.000 kg ijzer, 300 m³ steenafval, 20.000 l mazout en 8.000 l diesel", dat deze vergunningen "de enige (waren) die van toepassing waren op de activiteiten van verzoekster" en dat zij tijdig, op 8 januari 1998, een nieuwe milieuvergunningsaanvraag heeft ingediend; dat zij daaraan nog toevoegt dat zij "sinds begin 1998 geen nieuwe investeringen (heeft) gedaan, tenzij de vervanging van oud en afgeschreven materieel" en dat van enige uitbreiding geen sprake was; dat, tenslotte, zij nog een aantal "fundamentele en ingrijpende maatregelen" opsomt die zij heeft genomen "om aan de verzuchtingen van de administratie tegemoet te komen";

3.2. Overwegende dat zowel de verwerende als de tussenkomende partij betwisten dat het in casu om een vergund bedrijf gaat; dat zij betogen dat de verzoekende partij zelf het nadeel moet ondergaan dat te wijten is aan de stopzetting van onwettig tot stand gebrachte activiteiten;

3.3.1. Overwegende dat wordt vastgesteld dat noch de feitelijke, noch de juridische omstandigheden van de zaak wezenlijk verschillen van deze welke voorlagen bij de vordering tot schorsing die werd verworpen bij arrest nr. 87.979 van 15 juni 2000; dat, in weerwil van hetgeen de verzoekende partij betoogt, uit het administratief dossier blijkt dat van de vergunningsplichtige onderdelen die met het bestreden besluit werden geweigerd enkel de opslag van 20.000 liter mazout ooit definitief is vergund geweest tot 27 januari 1998 en dat, alhoewel diverse activiteiten vergunningsplichtig waren, (zie punt 1.5.) zij de inrichting met inbegrip van die activiteiten zonder vergunning heeft geëxploiteerd; dat de verzoekende partij zich daarvoor niet kan verschuilen achter de vergunning door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kluisbergen op 8 januari 1998 verleend en waartegen een maand later administratief beroep werd ingesteld dat op 8 oktober 1998 gegrond werd verklaard; dat, immers, zoals de verzoekende partij thans zelf uitdrukkelijk stelt, na begin 1998 niet meer werd geïnvesteerd in uitbreidingen, hetgeen impliceert dat de gerealiseerde uitbreidingen en de ermee samenhangende exploitatie dateren van voor deze kortstondige vergunning; dat aldus voor de onderhavige zaak, voor wat betreft het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, dezelfde beoordeling geldt als in het arrest nr. 87.979 van 15 juni 2000, waarvan de overwegingen sub 1.4. zijn weergegeven; dat het betoog van de verzoekende partij dat de exploitatie van de para-agrarische activiteiten nodig is voor de financiering van de herlocalisatie van de niet para-agrarische activiteiten, daaraan geen afbreuk doet; dat immers ook hier de herlocalisatie het gevolg is van de keuze van de verzoekende partij om deze activiteiten zonder vergunning te exploiteren op de huidige locatie; dat overigens uit het betoog van de verzoekende partij

blijkt dat het gaat om activiteiten van een andere vennootschap;

3.3.2. Overwegende dat derhalve aan de tweede voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet is voldaan; dat die vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van Hendrik RAEVENS in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op vijfduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achtentwintig juni tweeduizend en een, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.